גליון 29
פרשת וישלח

צדיק באמונתו יחיה

להלהיב הלבבות לאמונתו יתברך

יקר בעיני ללמד עיקר מעיקרי הדת והאמונה יותר מכל אשר אלמדהו (רמב"ם)

אמונת עתך

מאמר מערכת

המשפחה מתעתדת סוף סוף להתאחד מחדש... להפגש שוב עם האח הקרוב, התאום...

כולנו יודעים- שהמפגש עם עשיו היה רחוק מהתיאור הורוד, כל ילד בחיידר יודע את שלושת ההכנות של יעקב למפגש המאיים. הוא שלח מתנות מרשימות, התכונן למלחמה, וכמובן- **"ויאמר יעקב: אלקי אבי אברהם ואלקי אבי יצחק..."** התפלל לקב"ה שיצילהו, והזכיר בתפילתו שהקב"ה הוא אלקי אברהם ויצחק, כדי לבקש מהקב"ה בזכות אבותיו.

רגע! מה קורה כאן? מה זאת אומרת? מה בדיוק יעקב ניסה לעשות? להזכיר לפני ה' את זכויותיהם של אברהם ויצחק- שבזכותם הקב"ה יושיע אותו- ממי? מפני עשיו???? של מי בדיוק עשיו בן? הוא לא בן של יצחק, נכד אברהם?

במה תועיל זכות אברהם ויצחק **ליעקב** יותר מאשר **לעשיו**?

אמרו חז"ל במ"ר "ויאמר יעקב אלקי אבי אברהם ואלקי אבי יצחק, הא לעשו לא? אלא הבוחר בדרכיהם והעושה כמעשיהם- אני מתקיים עליו, מי שאינו בוחר בדרכיהם ואינו עושה כמעשיהם- איני מתקיים עליו". זכות אבות מועילה דוקא למי **שבוחר בדרכם ועושה כמעשיהם**! וזו מחמאה שקשה לעשיו לקבל...

***

גם אנחנו מתמודדים מול מפגשים קשים... עם הפלוגות של עשיו, אבל לא רק. גם מול ישמעאל וחילותיו, שהם אמנם לא מזרע יצחק, אבל בכל זאת צועקים שהם 'יורשי אברהם'. ובדורנו-לצערנו, גם מול אלו שהם כן מזרע יצחק, ואפילו מזרע יעקב...

אנחנו פונים לקב"ה וזועקים אליו- "הצילני נא מיד אחי מיד עשו... וגם מיד... וגם מיד..."

כמה אנו רוצים שה' ירחם עלינו בזכות אבותינו הקדושים, ויצילנו בזכותם! כדאי שנזכור את התנאי לבקשה כזו- חייבים להיות בגדר "בוחר בדרכם ועושה כמעשיהם." לבחור בדרך שהם סללו, להתנהג כפי שנהגו הם.

אברהם אבינו. התחיל לברר את האמונה בה' בגיל 3, וזכה לשלימות ההכרה בגיל 40, (וי"א בגיל 48)

עד אברהם אבינו הסתובבו בעולם המונים... לכל אחד היו חיים שלמים, וכולם רצו על פני כדור הארץ, ועשו ויצרו וגילו ופיתחו ופעלו והתפרסמו... אבל העולם המתפתח עדיין זכה לכינוי המרשים: "אלפיים שנות תהו", העולם עדיין לא היה בעל משמעות. עד שבא מישהו **אחד**. אברהם אבינו.

ומתי אלפיים שנות התהו הסתיימו? לא כשאברהם אבינו נולד, ואפילו לא כשהכיר את בוראו. אלפים שנות תוהו הסתיימו כשאברהם אבינו היה בגיל 52. מה פתאום קרה? הגמרא מסבירה (ע"ז ט,א) שבגיל הזה אברהם אבינו התחיל לְלַמֵּד על הקב"ה, לפרסם שם ה' בעולם, להסיר מאנשים את תפיסת העולם הבעייתית- וללמד לאחרים את אמונת ה'.

היו בדורו עוד צדיקים, אך הקב"ה לא בחר באף אחד מהם. היה אחד שהקב"ה בחר, והיתה לכך סיבה. "שם ועבר היו מודיעים דרך ה' לתלמידיהם, אבל לא נתעוררו לקרוא ולהכריז כמו אברהם, ועל כן גדלה מעלתו ביותר" (כסף משנה סוף פ"א מהלכות ע"ז)

אנחנו רוצים לזכות להיות "בוחרים בדרכו ועושים כמעשיו"! להראות לקב"ה שאנחנו ממשיכים את הדרך שאברהם אבינו לימד אותנו.

כאשר אנחנו נפגשים חלילה בתפיסת עולם שסותרת את אמונת ה', מעשים שסותרים את ייחוד שמו, אנחנו מוכרחים ללמוד מאברהם אבינו! אם ח"ו אנו נתקלים בחוסר מודעות שעלולה לגבול בע"ז, כמו למשל בטחון בצדיק מסוים זי"ע, שניתן להניח אצלו את הצרות, ולהיות רגועים. בטחון הוא חלק מעבודת ה'. להפנות את הבטחון גם כלפי מישהו אחר, זה שיתוף ש"ש עם דבר אחר. (או במילים אחרות: כלפי ה' בטחון הוא '**עבודה**', בטחון כלפי כל אחד אחר זו "**עבודה- - זרה**")

וגם כשנתקלים בפרסומי תפילות אצל צדיקים, שיש חשש שחלק מהמתפללים יתבלבלו, ובמקום **תפילה לה'- בזכות הצדיקים**, וחלילה יכוונו את ליבם בתפילה כלפי **הצדיק עצמו** שיושיע, או שח"ו ירצו שהצדיק ישמע את התפילות שלהם. וכל טעות אחרת בעניינים הגורליים של האמונה והייחוד- אנחנו חייבים להיות 'עושים כמעשיו' של אברהם אבינו, למנוע את הכפירה, לחשוב כיצד ניתן לתקן את הטעויות הנוראיות, וללמד את אמונת ה' בצורתה הנכונה!

ו-לא, לא התכוונו לבקש תרומות, (למרות שזה יכול לעזור מאד, העלון זקוק להרבה תמיכה ממונית, עלויות הפרסום גבוהות, ובנוסף- יש עוד פעילויות מלבד העלון שאנו מנועים מלבצע מחוסר תקציב...) לא באנו לדבר על פעולות כספיות. למה? כי הפעילות שלנו היא קטנה מאוד- כשמדובר במשימה גורלית כל כך, כל יהודי נדרש להרבה יותר מזה!!! אברהם אבינו לא הסתפק בפעולה חביבה וחד פעמית שמבטאת את הזדהותו בעניין ותו לא, וזו הסיבה שהוא נבחר. זרעו של אברהם חייבים להיות אנשים שמשקיעים את החיים שלהם במניעת הכפירה בעולם!

כל יהודי מחויב להתאמץ ללמוד מאברהם אבינו: כשנתקלים בכפירה וע"ז- עושים הכל כדי למנוע אותה! כל אחד ואחד מאתנו נדרש לחשוב היטב על דרכי הפעולה הטובות והיעילות ביותר כדי לתקן את האסון.

אבל אם בכל זאת מי מאתכם שמבין ורוצה להתחבר למפעל החשוב הזה, להיות מתלמידיו של אברהם אבינו בקריאת שם ה', ועין טובה- נשמח לקבל את תמיכתו הממונית בעלויות העלון הגבוהות, ולהשתדל בס"ד לפעול בשליחותו למען פרסום אמונת ייחוד ה' יתברך.

מבקש אמונה

קבלת עול מלכות שמיים

סיכום מגליונות קודמים: שבועות רבים עסקנו במצות אחדות ה'. העמקנו ביסודות של מצות אחדות ה'. שבסיסה היא בשלושה חלקים.

א. אחדות במציאות, לייחד את מציאותו. שהיא אחת גמורה, אחת במהותה. לא רק שה' הוא אחד ולא שניים, אלא שהוא אחד כזה שלא יתכן שיהיה לו שני. ולא רק זה, אלא גם כל מורכבות שיכולה להיות- אינה קיימת במציאותו. לא מורכבות של פנים ודמויות שונות, לא מורכבות של רצונות שונים, לא דרכים ופעולות שונות, ולא כוחות מרובים. הבנת הכוחות השונים שנראים בבריאה, אינם אלא דרכי התפיסה וההשגה שלנו בבורא, במציאותו עצמה לא שייך פירוד, כי הוא אחד מוחלט.

ב. אחדות השליטה, שמהותה ההבנה שאין עוד כוח שולט בבריאה, אין עוד כוח שאחראי על הבריאה, אין אף כוח שיכול להיות מתנגד לרצונו יתברך. ה' שולט על הכל, בידו הכל, והוא ברצונו עושה הכל, ומוביל את הבריאה אל מה שהוא רוצה ומתכנן.

ג. האחדות בהנהגה, כל הרצונות השונים הנראים לנו בבריאה, כל הפעולות השונות שאנו רואים אותו מתנהג בבריאה, הכל הם בעצם אחד. יסוד זה בנוי בשני שלבים.

תחילה עלינו להבין, שכל אותם דרכי הנהגה שונים, אינם מגדירים את מהותו, הם מגדירים את הפעולות והרצונות הנראים לעינינו. אבל הם אינם רצונות שונים מצידו, הם אינם פעולות ודרכי הנהגה שונים מצידו. אלא רק כפי מה שהם נראים לעינינו, אנו מגדירים אותם לפי איך שאנו מזהים אותם. כאשר אנו מזהים הנהגה שאצלנו מתפרשת כרחמים כחסד או כדין, אנו מתארים את פעולותיו לפי זה, אבל אין זה מורה על עצם מציאותו, לא שזוהי סיבת הדברים מצידו יתברך ברצונו הנסתר והנעלם, אלא מורים על מה שאנו רואים, על מה שנראה אצלנו, לפי איך שזה מתפרש לנו.

קומה נוספת על זה בהבנת אחדות ההנהגה, היא להבין שבזה אין די, כיון שזה נראה לעינינו כהנהגות שונים, כבר זה אינו שלמות בגילוי אחדות ה'. כיון שבפועל אחדות ה' אינה נגלית, עדיין יש בזה חיסרון במצות האחדות. ועל זה הרחבנו שאכן רק בעולם הבא תתגלה אחדותו השלמה של ה', ועם כל זאת גם היום יש לנו מצוה לייחד את שמו יתעלה, ואיך נייחד את שמו על ידי שנאמר ונבין שכל אותם הנהגות שונות ורצונות שונים שנגלים לעינינו, אינם אוסף מאגד של כמה וכמה רצונות שונים זה מזה, אלא לכולם ישנה מטרה אחת תכלית אחת, וכולם מובילים אל אותה מטרה ותכלית, התכלית שלשמה נברא העולם, או אז יבוא התיקון השלם, תתגלה לעין כל האחדות השלמה המלאה. וגם היום אנו יודעים שאין זה סותר לאחדותו, כי לשם הכל מוביל, לשם הכל הולך.

שמע ישראל - קבלת מלכות שמיים

נעסוק היום בסוגיא מסכמת לכל סוגיית האחדות. הפסוק העיקרי שמורה על מצות האחדות, הוא הפסוק

רֵעה אמונה

ענייני הגשמה שבתורה אינם אלא משל

ואמנם דבר גלוי הוא כי אין למעלה גוף, ולא כח בגוף חלילה, וכל הדמיונות והציורים אלו, לא מפני שהם כך חס ושלום. אמנם לשכך את האזן לכשיוכל האדם להבין הדברים העליונים הרוחנים בלתי נתפסים ונרשמים בשכל האנושי, לכן נתן רשות לדבר בבחינת ציורים ודמיונים, כאשר הוא פשוט בכל ספרי הזוהר, וגם בפסוקי התורה עצמם כלם כאחד עונים ואומרים בדבר הזה כמו שאמר הכתוב, עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ, עיני ה' אל צדיקים, וישמע ה', וירח ה', וידבר ה', וכאלה רבות. וגדולה מכלם מה שאמר הכתוב ויברא א-להים את האדם בצלמו, בצלם א-להים ברא אותו זכר ונקבה וכו', ואם התורה עצמה דברה כך, גם אנחנו נוכל לדבר כלשון הזה, עם היות שפשוט הוא שאין שם למעלה אלא אורות דקים בתכלית הרוחניות בלתי נתפשים שם כלל, וכמו שאמר הכתוב כי לא ראיתם כל תמונה וכאלה רבות.

ואמנם יש עוד דרך אחרת כדי להמשיל ולצייר בה הדברים העליונים והם בחינת כתיבת צורת האותיות, כי כל אות ואות מורה על אור פרטי עליון. וגם תמונת זו, דבר פשוט הוא כי אין למעלה לא אות ולא נקודה, וגם זה דרך משל וציור לשכך את האזן, כנזכר.

(מהרח"ו שער ההקדמות, הקדמות, חלק א)

הלומד צריך שיזהר שלא יטעה בענייני הגשמות

... ודע כי לסיבה זו מנעו הקדמונים מלעסוק בנסתרות מי שלא מילא כריסו משנה ותלמוד, כי מאחר שלא ראה אור הפלפול מימיו, איך יוכל להבין תוכיות החכמה, וכמ"ש הרמ"ק ז"ל בספר אור נערב (ח"א פ"ו) וז"ל, 'והנה הכת הטועה היא, קצת מבני דורנו שאין להם מבוא לא במקרא ולא במשנה ולא בגמרא, והם עוסקים בחכמה הזו. ואין ספק שהם טועים טעות גמורה מכמה טעמים, האחד שלא ראו אור הפלפול מימיהם ולא נגה אורו עליהם, וקלקלו השורה ואחזו להם דרך המשל בחכמה הזו, עד שקרובים לטעות לדמות להם גשמות בדברים העליונים, וקרה להם ענין זה מפני שלא שמשו כל צרכם ונמשכו אחר פשוטי המאמרים, וחשבו להם כי הדברים אינם על דרך משל, ולא ירדו לעומק הסברא, עד שזה גורם שרבים מהמעיינים הראויים אליה רחקו עצמם ממנה ופרקו עול- למאסם הדרך שאחזו בה העוסקים האלה, ומצאו משל בפיהם, כי אין החכמה הזו צריכה פלפול וקושיות, ולהם סוגרו בעדם שערי ההבנה והלכו בחשך.

ומעתה מה לך כי תזעק נגד המקובלים שמייחסים לשי"ת עניינים גשמיים ומאורעות הגופים, כיון שהם בעצמם פירשו שהכל הוא משל ודמיון כדי להבין ולהשכיל ענייני החכמה. (שומר אמונים הקדמון, ויכוח ראשון)

מבקש אמונה - המשך

אותו אנו אומרים פעמיים בכל יום בוקר וערב, **"שמע ישראל, ה' אלקינו, ה' אחד"**. פסוק זה נכלל בכלל מצות קריאת שמע. המשנה בברכות (יג, א) מבארת מדוע קוראים את פרשת שמע קודם לפרשת והיה אם שמוע, כדי שיקבל עליו עול מלכות שמיים תחילה, ואחר כך יקבל עליו עול מצוות.

פרשה ראשונה נקראת קבלת עול מלכות שמיים. ועיקר כוונת המשנה שפרשה ראשונה נקראת קבלת עול מלכות שמיים, 'ר"ל התבוננות מציאותו ית' ואחדותו, והוא פסוק ראשון'. (מאירי) שעיקר פרשת ראשונה היא הפסוק הראשון.

ובגמ' במפורש קוראים לפסוק הראשון קבלת עול מלכות שמיים. כמו שהגמ' (ברכות יג, ב) מספרת שרב אמר לרבי חייא שהוא לא ראה את רבי שקיבל על עצמו מלכות שמיים, אמר לו רבי חייא באמצע השיעור רבי היה מניח את היד על פנים, ואז הוא קיבל עול מלכות שמיים, ואומרת הגמ' שבזמן הזה אמר רבי רק פסוק ראשון.

וכאן נשאלת השאלה: היכן מוזכר בפסוק ראשון קבלת מלכות שמיים? בפסוק הוזכר ענין אחדות ה', היכן הוזכרה מלכות?

האחדות והמלכות

הקושיא מתחזקת כאשר לומדים את הגמ' בראש השנה (לב, א-ב). במוסף של ראש השנה קבעו חכמים לומר שלוש ברכות מיוחדת- מלכויות, זכרונות ושופרות. הגמ' מבארת שצריך בכל ברכה וברכה להזכיר פסוקים מתורה נביאים וכתובים, בהם מוזכר נושא הברכה. נחלקו התנאים כמה פסוקים צריך לומר ומה סדרם, להלכה צריך לכתחילה לומר עשרה פסוקים בכל ברכה. עשרה פסוקים בענין המלכות, עשרה פסוקים בענין הזכרונות ועשרה פסוקים בענין השופרות. עשרה פסוקים אלו מתחלקים לשלושה פסוקים מהתורה, שלושה פסוקים מהכתובים ושלושה פסוקים הנביא, ופסוק אחרון שוב מהתורה.

הגמ' מיד שואלת, פסוקי זכרונות ושופרות יש הרבה מאוד בתורה, אבל פסוקי מלכויות אין הרבה בתורה. ישנם שלושה פסוקים בתורה בהם מוזכר ענין המלכות, ואיתם אנו פותחים אבל אין עוד פסוק בתורה שמוזכר בו ענין המלכות, שאפשר להשלים איתו את ברכת מלכויות.

בגמ' מובאת על כך ברייתא מופלאה על שלושה פסוקים מהתורה שנחלקו רבי יוסי ורבי יהודה, האם הם נחשבים כפסוק המזכיר את ענין המלכות או לא, פסוק ראשון: "שמע ישראל, ה' אלקינו, ה' אחד". פסוק שני: וידעת היום והשבת אל לבבך, כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, אין עוד". ופסוק שלישי: "אתה הראית לדעת כי ה' הוא האלקים, אין עוד מלבדו". על שלושה פסוקים אלו, סובר רבי יוסי שאפשר לצאת בהם ידי חובת הזכרת מלכות, ורבי יהודה סובר שאי אפשר לצאת בהם ידי חובת הזכרת מלכות.

להלכה אנו אומרים עשרה פסוקים של מלכויות, וחותמים בפסוק מהתורה, ואומרים את הפסוק "שמע ישראל, ה' אלקינו, ה' אחד".

השאלה עולה מאליה, היכן בפסוק זה מוזכרת המלכות? מדוע פסוק זה נחשב כקבלת עול מלכות שמיים?

המלכות מאחדת את ההנהגה לתכלית אחת - אחדות בהנהגה

בשביל להבין סוגיא זו נצטרך קצת להבין מהי מלכות, ואיך ה' מתנהג כאן בבריאה. הרבה פנים הם למלכות, לא נוכל להרחיב אבל בקצרה, כל ממשלה מתנהלת תחת הרבה משרדים, הרבה פקידים, כל אחד מופקד על תפקיד מסוים, כל אחד אחראי לנהל חלק אחר. אבל צריכים ראש אחד להכל, צריכים אחד שיהיה פרויקטור של הכל. צריכים אחד שיכוון את הכל למטרה אחת, להצלחת הממשלה, להביא אותה אל מקום טוב יותר, אל המקום בו היא צריכה להיות.

תפקידו של המלך הוא לאחד את כל המשרדים, לאחד את כל התפקידים, למטרה אחת.

המלך נקרא גם 'אחד העם' (בראשית כו, י ברש"י) גם בגלל שהמלך מאחד את כולם למטרה הנצרכת, לא רק את המשרדים המנהלים אלא גם כן את כל האומה, הוא מוביל אותם אל מקום של הצלחה, אל תכלית אחת.

בהבנה פשוטה זוהי אחדות ההנהגה של ה', כמו שהרחבנו הרבה, כל ההנהגות כל דרכי ה' וכל פעולותיו מכוונים למטרה אחת מסוימת, הוא מנהל את כולם למטרה המסוימת הנצרכת, לתכלית שאותה ה' רוצה.

המלך שליט יחיד על כל הכוחות - אחדות השליטה

יש כאן עוד הבחנה. אנחנו רואים הרבה כוחות טבע והרבה כוחות רוחניים, שהם כביכול גורמים להתנהלות הבריאה בפועל. אנו מבינים ויודעים שאכן הקב"ה הוא זה שמנהל את הבריאה, הוא המחליט, הוא בעל הבית לקבוע, הוא בעל הכוחות כולם, בכל רגע ורגע הוא מהווה שורש הכוח של כל הכוחות שקיימים בבריאה, והוא מנהל אותם, ולא נתן להם בחירה.

וישנה הבחנה גדולה יותר מזה. כל מציאותם של כל כוחות הבריאה הטוב והרע, מציאותם ומטרתם להתבטל. מראש לכך הם נוצרו כדי שבבוא העת הקב"ה יעבירם מהעולם, ותישאר שליטתו הבלעדית המיוחדת של הקב"ה. הם לא כאן כדי להשאר, הם כאן כדי ללכת מתי שה' ירצה, מתי שנהיה ראויים לכך.

זאת אומרת שכוחם ומטרתם של הכוחות הוא לא כי יש להם שליטה, לא כי יש להם יכולת, אלא כי ה' רצה, וזה פשוט. ולא זו בלבד, אלא שכל קיומם הוא כדי להביא בסוף תכלית אחת ויחידה, שהיא גילוי כבוד ה' בעולם, ועל כן כל קיומם מראש הוא כדי להתבטל בבוא העת, בעתה אחישנה במהרה בימינו.

זוהי עומק אחדות השליטה של ה' בעולם. וכאשר הגענו לכך הבנו ביתר שאת מדוע הבנת אחדות ה' בשליטתו ובהנהגתו, היא היא המלכות של ה' בעולם. כאשר אנו מבינים שהקב"ה הוא השליט, לו הממשלה ולא לאף אחד אחר, הבנו שהוא היחיד השולט, היחיד שמנהל ומאחד את כל הכוחות כל ההנהגות לנהל אותם בכדי להביא את גילוי רצונו, להביא את גילוי כבודו, זוהי השליטה של ה' היחידה, וזוהי מלכותו, ההבנה שהוא הוא השליט היחיד בעולם, השליט הבלעדי, השליט המיוחד השליט האחד.

כך המאירי (ראש השנה לב, ב) מבאר את שיטת רבי יוסי, מדוע שלושת הפסוקים שהוזכרו לעיל נחשבים כהזכרת מלכות- שמע

מבקש אמונה - המשך

ישראל, והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלקים אין עוד, אתה הראית לדעת כי ה' הוא האלקים, **"שהאחדות הוא קבלת עול מלכותו, ושוללת הממשלה מכל אחר"**.

עד כאן הבנו מדוע האחדות והמלכות ענין אחד להם, שהאחדות כוללת את ההבנה שה' הוא השליט היחיד, ומוביל את העולם אל התכלית שה' רוצה, וזוהי המלכות- השליטה היחידה של האחד שמאחד את הכל למקום אחד.

כבוד מלכות - קבלת עול מלכות שמיים

כעת נעמיק עוד הבנה בסוגיית המלכות.

מלך בשר ודם, מלכותא דארעא. במלכות יש משמעות מיוחדת לכבוד, מלכות לא מכובדת- אינה מלכות. מלכות זו לא רק שליטה, מלך זה לא רק בוס, מלך זה לא רק מנהל. מלכות זו מכובדות.

ה' הוא לא רק מלך הוא גם יוצר.

יוצר בשר ודם. נגר, צורף או סנדלר... הם יוצרים גם בעל כרחו של הנוצר, הנגר שבונה ארון אינו מקבל את ההסכמה לכך מהעץ. הסנדלר אינו מבקש רשות מהמגפים. היוצר מחליט וכך הוא עושה. בדומה לכך- גם יש אפשרות לשלוט על יכולות מסויימות, על בעלי חיים למשל. אפשר לכוף אותם להתנהג לפי צרכי האדם, אך אין זו מלכות. זוהי שליטה, אבל היא אינה מביאה כבוד, היא אינה מביאה הערכה.

אבל הקב"ה הוא לא רק יוצר ובורא- הוא גם מלך.

הקב"ה בורא הכל, שליט בכל. ובכל זאת הוא רצה לתת לנו אפשרות לכבדו, כי כך טוב לנו. ה' לא צריך כבוד, הוא לא צריך אותנו, ולטובתנו הוא רצה שאנחנו נהיה עבדיו נעשה את רצונו, וברא שבזה הוא יתכבד בנו.

במלכותא דארעא, וכן הוא במלכותא דשמיא, היחס של המלך מתבטא בכך שכאשר הוא מאחד את העם למטרה אחת מנהל את הכל למקום מסוים, הוא מקבל מזה את הכתר והכבוד להיות המלך.

ה' ביקש שנמליך אותו, שנכיר בו, שנדע אותו. כאשר אנו מתבטלים בפניו, בפני עשיית רצונו, אנו מקבלים על עצמנו את עול מלכותו של ה'.

וזה לא מסתכם רק בהכרה הזאת, בהתבטלות הזאת. אם המלך מתכבד בזה, אנו כחלק מכלל נתיני מלכותו נהיים מכובדים, אנו נעשים בניו של מלך, המלכות כבר נעשית האינטרס שלנו, אנו רואים את עצמנו כחלק מהתכלית החשובה, ומבקשים על גילוי מלכותו.

נמצאנו למדים שהמלכות היא במלך שמתכבד בעמו, שמקבל מהם את כבודו. על ידי שהעם מכירים במלכותו, מקבלים עליהם את מלכותו, ורוצים שמלכותו תהיה בכל משלה.

ההכרזה האמונה והידיעה באחדות השליטה וההנהגה - קבלת המלכות

כאשר אנו מכריזים את הפסוק שמע ישראל, ה' אלקינו ה' אחד. אנו מאמינים באחדותו, מכירים באחדותו. זו מצוה לייחד אותו, להבין שהוא שולט, להבין שהוא מנהיג, להבין שהוא מוביל הכל לתכלית שאותה הוא בחר. להאמין שהוא ואין עוד אחר שליט, אין עוד אחר שיש לו כוחות לשלוט ולהחליט, להבין שאין עוד כוחות שמושכים לכיוון שלהם, אלא הוא מנווט הכל למקום אחד. זוהי המלכות, וזוהי ההכרה שלנו במלכות.

שלושת הפסוקים הללו מלמדים אותנו על אחדותו יתעלה, מלמדים אותנו על כך שהוא המלך של הכל, כי הוא היחיד שמנהל מוביל ומאחד הכל למטרה. בכך שאנו מכירים ביחודו ומכריזים זאת, אנו מקבלים על עצמנו את עול מלכותו.

אכן, היום זה עדיין קצת נעלם. לא כל פעול ויצור יודע זאת. כמובן- גם היום הקב"ה הוא מלך העולם, אבל כיום זה קצת בהעלם. אנו מייחלים מתפללים, ועובדים אותו, כדי שמלכותו תתגלה אצל כולם ללא יוצא מן הכלל. אנו יודעים שהשלטן לפניו, ומבקשים **"יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון, לפניך ה' אלקינו יכרעו ויפולו ולכבוד שמך יקר יתנו, ויקבל כולם את עולם מלכותך, ותמלוך עליהם מהרה לעולם ועד, כי המלכות שלך היא ולעולמי עד תמלוך בכבוד"**, במהרה בימינו אמן.

כל מצוותיך אמונה

מצות אחדות השם

אחדות במציאות

מח. אסור לומר או לחשוב, שאצל ה' יתברך קיימות שתי בחינות שמתאחדות זו עם זו ומתחברות יחד, כי בזה אנו מייחסים מורכבות למציאות ה', וזה סותר את אמונת הייחוד. [ואם אנו מוצאים נוסחאות כאלו בספרים קדושים, בהכרח אין הם מתפרשים כפשוטן, שהרי ניסוחים אלו סותרים את אמונת היחוד[1]. וזה מוכיח שאין אנו מבינים דברי הספרים הקדושים כיון שכתבו כל דבריהם בדרך נסתרת. וכבר כתבו גדולי המקובלים, שמהבנת דבריהם כפשוטם עלולים להגיע לאפיקורסות[2]].

1. עיין באור נערב לרמ"ק א, ו. שומר אמונים הקדמון ויכוח ראשון.
2. עיין בהקדמת מהרח"ו לשער ההקדמות, ועיין ליקוט מענין זה בהודעה ואזהרה שהודפס בתחילת ספר עץ חיים דפוס ירושלים תר"ע.